

Štev. 4.

V Ljubljani, 1. malega travna 1903.

Leto IV.

PREGNANEC.

(Ruski motiv.)

Zajahal konja vranega,
prelepo osedlanega.

Povesil je junak glavó,
razmišlja misel žalostno:

Od doma mora daleč stran,
od otca rodnega izgnan . . .

Li sodbe božje to je srd,
da oče ga izganja trd?

Junak povesil je glavó,
razmišlja misel žalostno . . .

Priteče k njemu sestrice,
nedolžna golobičica.

V rokó molče da bratu bič,
od žgočih solz ne more nič.

Tolaži bratec jo, rekoč:
„Saj vrnem zopet se nekoč,

ko v vrtu suha bo jablán
pognala brst v pomladni dan;

Ijub otcu pridem spet tedaj,
sestrica, k tebi v naročaj:

Pri bratih rodnih in sestrah
razplakam srečen se v solzah . . .

A zdaj moj brat je dobri vran,
tovariš moj oblak teman.

Moj dom je daljna, širna step,
prijatelj gozd moj gluh in slep.

In otec moj — ob boku tul —
nad hčerkami bo verno čul,

nad hčerkami, sestricami,
kaljenimi pušicami.

In kamor moj jih pošlje lok,
premine smeh, zakrili jok.

Srcé na tleh izkrvavi,
v nebésa dušica zleti!"

Fran Žgur.

